

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci navrhovateľky **PharmDr. V. K.**, bytom P., proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v N.**, so sídlom Štefánikova tr. 88, N., za účasti **Slovenského pozemkového fondu**, so sídlom Búdková 36, Bratislava, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2009/00130-439/04-R-II. z 02. novembra 2009**, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 08. februára 2010, č. k. 19Sp/98/2009-27, takto

rozhodol :

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 08. februára 2010, č. k. 19Sp/98/2009-27 **potvrzuje.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie :

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil v zmysle § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie odporcu č. 2009/00130-439/04-R-II. z 02. novembra 2009. Označeným rozhodnutím podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) odporca navrhovateľke ako oprávnenej osobe v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. spĺňajúcej podmienky reštitučného nároku podľa § 3 ods. 1 písm. o/ zákona č. 503/2003 Z. z. pre zákonné prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 503/2003 Z. z. nepri znal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k. ú. N.N., vedeným v pozemkovej knihe na PK vložke č. X. ako parc. č. X. - vinohrad o celkovej výmere 2.247 m², v prislúchajúcom spoluvlastníckom podiele 1/3.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca pri svojom rozhodovaní postupoval správne v súlade so zákonom, pričom vychádzal zo zistení, že navrhovateľka je pôvodne oprávnenou, osobou pokiaľ ide o jej podiel 1/3 v parcele č. X. - vinohrad, ktorý nadobudla kúpou od pôvodného spolupodielového vlastníka - svojho otca Š. K. na základe rozhodnutia vydaného bývalým Štátnym notárstvom v N., č. k. Nšn 901/74-7 zo 04. februára 1974, pretože na tento majetok sa nevzťahoval trest prepadnutia majetku uložený Š. K. rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z 20. júna 1972 vydaným v konaní sp. zn. 1T/349/72, ktorý nadobudol právoplatnosť 01. novembra 1972, keďže v tom čase bolo vydané právoplatné uznesenie Okresného súdu v N. z 27. apríla 1972, č. k. E 401/72-7, ktorým súd nariadil predaj spoluvlastníckeho podielu Š. K. za účelom uspokojenia pohľadávky na zaostalom výživnom. Podľa identifikácie parciel z 21. augusta 2006 štát s predmetným podielom 1/3 pozemku parc. č. X. - vinohrad nakladal a tento pozemok je v súčasnosti začlenený do viacerých parciel, ktoré sú uvedené v tejto identifikácii a ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb a právnickej osoby Mesta N.. Táto skutočnosť je prekážkou navrátenia vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, čo krajský súd vyvodil z § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 503/2003 Z. z.. Z uvedených dôvodov potom nebolo možné navrhovateľke navrátiť ani vlastnícke právo k pozemku, ku ktorému si uplatnila reštitučný nárok. Navrhovateľka ako pôvodne oprávnená osoby má nárok na poskytnutie náhradného pozemku alebo finančnej náhrady, a to zo strany Slovenského pozemkového fondu v Bratislave tak, ako to vyplýva i z rozhodnutia odporcu.

K tvrdeniam navrhovateľky uvedeným v opravnom prostriedku ako aj na pojednávaní krajský súd uviedol, že ani odporca, ani súd v tomto konaní nemohli riešiť otázku nadobudnutia vlastníckeho práva ďalšími fyzickými osobami, ktoré sú podľa identifikácie parciel z 21. augusta 2006 vedené ako vlastníci parciel, ku ktorým bol pričlenený aj tretinový podiel z pozemku parc. č. X., ku ktorému navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok. Tieto fyzické osoby po tom, ako nadobudli vlastnícke právo k 2/3 z pozemku parc. č. X., uzavreli 28. decembra 1976 dohodu o zrušení podielového spoluvlastníctva s Československým štátom zastúpeným Mestským národným výborom v N..

Ďalej krajský súd zdôraznil, že predmetom konania vedeného u odporcu, ako aj súdneho konania v predmetnej veci bolo výlučne posúdenie toho, či u navrhovateľky ako pôvodne oprávnenej osoby, ktorej spoluvlastnícky podiel 1/3 k pozemku pkn. parc. č. X. pôvodne zapísanom v pozemkovoknižnej vložke č. X., v katastrálnom území N. prešiel na štát v rozhodnom období, a to podľa § 3 ods. 1 písm. o/ zákona č. 503/2003 Z. z. (t. j. bez právneho dôvodu), sú splnené podmienky na navrátenie tohto pozemku, alebo či sú zákonné prekážky, ktoré navráteniu pozemku bránia. Krajský súd sa stotožnil so zistením odporcu, že existujú zákonné prekážky brániace tomu, aby vlastnícke právo

k predmetnému podielu 1/3 na pozemku pkn. parc. č. X. bolo navrátené navrhovateľke ako pôvodne oprávnenej osobe.

O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala v zákonom ustanovenej lehote (§ 204 OSP) odvolanie navrhovateľka. Žiadala rozsudok krajského súdu v podstate zmeniť tak, aby jej bol vrátený pozemok o výmere 7,49 ára, aj keď sa bude skladať z dvoch častí, alebo bude mať nepravidelný tvar. Namietala, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Ďalej namietala porušenie § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „správny poriadok“), ktorý správnemu orgánu ukladá povinnosť spoľahlivého zistenia stavu veci a rozhodovania v súlade so zákonmi. Podľa názoru navrhovateľky, hoci podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 503/2003 Z. z. **je vlastnícke právo inej fyzickej osoby prekážkou pre navrátenie vlastníckeho práva oprávnenej osobe k pozemku**, napadnutý rozsudok krajského súdu nie je v súlade so zákonom, pretože fyzické osoby uvedené ako vlastníci predmetného pozemku ho nadobudli podvodom, čo je trestný čin. Krajský súd nerešpektoval dôvody, pre ktoré podala návrh na preskúmanie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Uviedla, že navrátenia vlastníctva k predmetnému pozemku sa domáhala už žiadosťou zo 04. januára 1991 podanou na okresnom súde. Pozemok o výmere 7,49 ára prešiel rozsudkom Okresného súdu N. z 27. apríla 1972, č. k. E 401/72-7 do vlastníctva vtedy maloletej navrhovateľky v dôsledku dlhu na výživnom jej otca Š. K.. Mesto N. doručilo na štátne notárstvo prípis, že na pozemky bola uvalená ťarcha, v dôsledku čoho štátne notárstvo oznámilo odklad - pozastavenie prevodu, pričom „podvodníci“ konali ďalej. Uviedla, že na pozemku bola do 01. januára 2005 zriadená ťarcha spočívajúca v doživotnom užívacom práve A. K., a teda s pozemkom sa nemohlo nakladať. Mesto teda jeho prevodom porušilo zákony.

Vyslovila sťažnosť, že konanie odporcu je nezákonné a zdĺhavé a že jej je vnucovaná len finančná čiastka, cca 7.500,- Sk za lukratívny pozemok v N.N. - P. Poukázala na svoje podania z 29. septembra a 29. októbra 2009, v ktorých uvádza, ako podvodným spôsobom iní nadobudli predmetný pozemok, a to Mesto N. 3,37 ára a po 2,06 ára rodiny F. a V.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu potvrdiť. Na námietku navrhovateľky o nerešpektovaní správneho poriadku uviedol, že sa dôsledne riadil otázkami nastolenými v rozsudku Krajského súdu v N. z 24. augusta 2007, č. k. 19Sp/20/2007-19 *(bez označenia - doplnené*

podľa spisového materiálu), zaobstaral si všetky potrebné podklady pre zistenie skutkového stavu, vyzval navrhovateľku v súlade s § 33 správneho poriadku, aby sa k zisteným skutočnostiam vyjadrila a s jej námietkami sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia náležite vyporiadal. Odporca ďalej skonštatoval, že existencia ťarchy viaznucej na predmetnom pozemku do 01. januára 2005 spočívajúca v doživotnom užívacom práve A. K. nemala vplyv na rozhodnutie o reštitučnom nároku navrhovateľky. Napokon k námietke navrhovateľky vo vzťahu k výške novej finančnej náhrady poukázal na zákonnú povinnosť vychádzať pri určení výšky náhrady zo stavu pozemku v čase prechodu na štát, a to podľa platných cenových predpisov (vyhláška č. 289/1991 Zb.).

Zdôraznil, že predmetom skúmania správneho orgánu pri riešení reštitučných nárokov je v prvom rade preveriť možnosť priznania vlastníckeho práva oprávnených osôb k pôvodným pozemkom. V danom prípade však pre zákonné prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 503/2003 Z. z. nebolo možné vlastníctvo k pozemkom alebo jeho časti navrátiť, pretože je vo vlastníctve fyzickej osoby a právnickej osoby okrem povinnej osoby uvedenej v § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.. Doplnil, že Mesto N., ktoré delimitačným protokolom č. 672/1991 nadobudlo vlastníctvo k časti predmetného pozemku o výmere 338 m², odčlenenej geometrickým plánom č. X. z 21. júla 1992, nie je v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. povinnou osobou. Na záver poukázal na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľov nie je možné priznať úspech.

Cieľom tzv. reštitučných zákonov, medzi ktoré patrí i zákon č. 503/2003 Z. z., je náprava niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákonom ustanovenom období od 25. februára 1948 do 01. januára 1990 (§ 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z.), a to zákonom ustanoveným spôsobom (§ 3 zákona č. 503/2003 Z. z.). Zároveň však zákonodarca pri koncipovaní tohto okruhu právnych predpisov rešpektoval zásadu ochrany vlastníctva fyzických a právnických osôb, ktoré nehnuteľnosti pôvodne patriace oprávneným osobám

(§ 2 zákona č. 503/2003 Z. z.) následne nadobudli a ktoré nie sú povinnými osobami označenými v zákone (§ 4 zákona č. 503/2003 Z. z.).

Reštitučné konanie podľa zákona č. 503/2003 Z. z. je osobitým druhom správneho konania, na ktoré sa v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 503/2003 Z. z. vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, t. j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Pozemkový úrad je teda pri rozhodovaní podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. tiež povinný postupovať podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku).

Je teda najmä viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti.

Súč viazaný správnym poriadkom, je pozemkový úrad ako správny orgán s právomocou rozhodovať podľa zákona č. 503/2003 Z. z. povinný zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z tejto jeho povinnosti zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci musí byť zistený presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

V predmetnej veci navrhovateľka namieta existenciu zákonnej prekážky pre navrátenie vlastníctva k pozemku pkn. parcelné č. X. evidovanej v PKN vložke č. X., k. ú. N., ktorú vo svojom rozhodnutí konštatoval odporca, a to z dôvodu, že fyzické osoby a právnická osoba (Mesto N.), ktoré sú v súčasnosti vedené ako vlastníci predmetných pozemkov, nadobudli ich nezákonným (podvodným) spôsobom. Žiada preto, aby odporca rozhodol tak, že sa jej navracia vlastníctvo k predmetnému pozemku, nesúhlasiac s iným, náhradným pozemkom, ako ani s ponúkanou finančnou náhradou 10,- Sk/m², t. j. približne 7.400,- Sk, za celý pozemok určenú podľa starých cenových predpisov.

Odporca si v konaní riadne zadovážil písomné doklady, z ktorých zistil, že navrhovateľka je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., pričom pozemok nadobudla vydražením od Š. K., otca, na základe uznesenia Okresného súdu N. z 27. apríla 1972, č. k. E 401/72-7 vydaného vo veci súdneho výkonu rozhodnutia Okresného súdu N. zo 06. decembra 1962, č. k. 11Nc 494/62-8. Predmetný pozemok však bol chybné zahrnutý do majetku podliehajúceho výkonu trestu prepadnutia majetku, ktorý bol Š. K. uložený rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z 20. júna 1972, č. k.1T 349/72 právoplatnému 01. novembra 1972. Z identifikácie parcel z 21. augusta 2006, č. j. 10478/06 odporca zistil, že pôvodná parcela, ku ktorej si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok, bola rozdelená a pričlenená k novovytvoreným parcelám. Pre tieto parcely boli založené samostatné listy vlastníctva vedené v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v N., Správa katastra N. pre k. ú. Z., a to LV č. X. pre parc. č. X. a X., LV č. X. pre parcely X. a X., LV č. X. pre parc. č. X. a X. a LV č. X. pre parc. č. X.. Z listu vlastníctva č. X. vyplýva, že parcely č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 129 m² a parc. č. X. - vinice o výmere 822 m² v celosti patria Ing. J. V. a jeho manželke J., rod. J.. Z listu vlastníctva č. X. vyplýva, že výlučnou vlastníčkou parc. č. X. - vinice o výmere 86 m² a parc. č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 467 m² je Z. Z., rod. F.. Podľa listu vlastníctva č. X. je výlučným vlastníkom parcel č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 316 m² a parc. č. X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere 159 m² R. F.. Napokon ako vlastník parc. č. X. - vinice o výmere 252 m² je na liste vlastníctva č. X. zapísané Mesto N..

Právna úprava katastra nehnuteľností vychádza, okrem iných, zo zásady hodnovernosti zapísaných údajov katastra, podľa ktorej sú údaje katastra uvedené v § 7 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) hodnoverné, ak sa nepreukáže opak (§ 70 ods. 1 katastrálneho zákona). Pokiaľ teda aj niekto namieta legitímnosť vlastníckeho práva osoby zapísanej v katastri nehnuteľností, musí túto skutočnosť preukázať, a to buď dohodou uzavretou s osobou zapísanou ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti, alebo rozsudkom súdu vydaným vo veci určenia vlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti. V takomto konaní súd (§ 80 písm. c/ OSP) začatom na návrh osoby, ktorá o sebe tvrdí, že je skutočným vlastníkom, preskúmava zákonnosť titulu nadobudnutia vlastníctva.

Pozemkový úrad a ani súd konajúci a rozhodujúci o uplatnenom nároku na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnosti nie sú oprávnené samé riešiť ako predbežnú otázku (§ 40 správneho poriadku) to, či osobám zapísaným v katastri nehnuteľností skutočne prislúcha vlastnícke právo k nehnuteľnosti a či ho nadobudli zákonne.

Preto, pokiaľ sú v katastri nehnuteľností ako vlastníci parcel, ktoré vznikli z pôvodnej parcely pkn. parcelné č. X. evidovanej v PKN vložke č. X., k. ú. N., ku ktorej si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok, zapísané vyššie menované fyzické osoby a Mesto N., nemohli ani odporca a ani krajský súd v tomto konaní samostatne prihliadať na tvrdenia navrhovateľky a odňať, respektíve zrušiť vlastníctvo týchto osôb k predmetným pozemkom.

Zákonná úprava počíta so situáciou, kedy nie je možné navrátiť vlastníctvo k pozemkom, ku ktorým si oprávnená osoba uplatnila nárok, bez toho, aby boli poškodené iné subjekty. Preto je v právnej úprave zakotvený inštitút náhrady, a to buď formou náhradného pozemku, alebo formou finančnej náhrady (§ 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z.). Pozemky, ktoré sa prevedú oprávneným osobám za ich pôvodný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond, ak pôvodný pozemok bol súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo spoločnej nehnuteľnosti, alebo ich poskytne správca lesného majetku vo vlastníctve štátu („správca“), ak pôvodný pozemok bol súčasťou lesného pôdneho fondu. Finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa vlastníctvo nevracia a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu (§ 6 ods. 5 zákona č. 2003 Z. z.). Forma náhrady závisí od voľby oprávnenej osoby, pričom túto uvedie vo výzve adresovanej Slovenskému pozemkovému fondu alebo správcovi urobenej do troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia obvodného pozemkového úradu. Slovenský pozemkový fond alebo správca je povinný do jedného roka od výzvy oprávnenej osoby jej ponúknuť náhradný pozemok. Po uplynutí lehoty na výzvu právo oprávnenej osoby na náhradu zaniká (§ 6 ods. 6 zákona č. 503/2003 Z. z.).

Pozemkový úrad vo svojom rozhodnutí podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. nemôže uložiť povinnej osobe priamu povinnosť vydať ako náhradu pozemok podľa špecifikácie (výmera, bonita a pod.) a ani ustanoviť sumu, v ktorej by mala byť poskytnutá finančná náhrada. Obe tieto formy náhrady sú predmetom osobitného konania. Výška finančnej náhrady je pritom obmedzená zákonom tak, že pri poskytnutí finančnej náhrady oprávnenej osobe podľa § 6 ods. 2 sa postupuje podľa ustanovenia cenového predpisu platného ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (§ 8a zákona č. 503/2003 Z. z.). Odporca **ako aj povinné osoby** ako štátny orgán môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu v medziach opravného prostriedku bolo vydané v súlade so zákonom, a teda krajský súd rozhodol správne, ak toto rozhodnutie potvrdil.

Odvolanie navrhovateľky neobsahuje námietky spôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci inak, než ako ho posúdil súd prvého stupňa (§ 220 a § 221 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací súd nezistil v konaní súdu prvého stupňa vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ku ktorým by bol povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

K námietke navrhovateľky ohľadom zdĺhavého konania odporcu odvolací súd uvádza, že dĺžka správneho konania ani prípadné prieťahy v konaní nezakladajú nezákonnosť rozhodnutia vo veci. Prieťahy v konaní však môžu byť dôvodom pre podanie sťažnosti v zmysle § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, či čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako aj § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP s poukazom na § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľke ich náhradu nepriznal, pretože v tomto konaní nebola úspešná, a odporcovi preto, že mu žiadne trovy z dôvodu podania neúspešného odvolania navrhovateľky nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhodnotenia: Petra Slezáková